

На гласътъ отъ дѣцата станъ и козата и на часътъ тръгна да пасе. Но и дѣцата ся не облѣнихъ, но упятихъ ся на вѣтрѣ въ горѣтъ, и като видѣхъ, какъ сж овыснжли во дръвїята разны дивы плодове, набрахъ отъ тѣхъ до колкото можахъ и ся върняхъ, за да поканятъ майкж си. Я вижъ, мале, повикахъ еще издалечъ, какъ Богъ ны милува; ето проводилъ ни е хранъ! О, той ще да ны даде, и колибъ, само да не изгубямы надеждж отъ него. Слѣдъ това хапнхъ по нѣщо отъ набранытъ плодове, и отъ все сърдце благодарихъ преблагому Творцу и Промыслителю, що ты нахранилъ и прѣпоручихъ ся за напрѣдъ на неговжтъ милость.

О, колко е хубаво това странище, рече майката! Да имамы сега и къщицж, живявамы спокойно, далечъ отъ хората които ны прѣзиратъ, защото смы сиромаси!

И на мене, мила мале, прибърза Райко да каже, и на мене много ми аресва това мѣсто, да ся позапънемы да